

GUNNEBO KAVAKETUR

Std. 185x14 1 par 1.450,-

Std. 700-15/750x15 1 par 1.300,-

Std. 750-16 1 par 1.400,-

Std. 12 R22.5/315/80 R22.5
1 par 1.975,-

Ketur til rennu-gravara
16.9-24 1 par 7.050,-

TILBOÐ

std. 145x13 / 155x12 1 par 250,-

P/f Meinhardt Arge

Á Hálsi · Box 3171 · 110 Tórshavn

Tlf. 16161

Lesarabrøv

Latið ikki fartdevlar gera ferðslulógirnar!

Farið hervið at loyva mær at gera eina viðmerking til »Koyribreytina«, ið var í útvarpinum mikudagin. Eg hvakki við, tá eg hoyrdi ein lögtingsmann úttala seg um, at hámarksferðin átti at verið hækkað. Hetta tykir mær sera lögdi at hoyra frá einum manni, sum við hinari tunguni samstundis sigur, at promillumarkið eigur at verða lækkað. Hetta hongur als ikki saman. Eisini fari eg at mæla útvarpinum til ikki at loka múgvuna (pöb-ilin) koma við ov nógvum ferðsluláðum. Hesi kunnu ofta vera skaðilig. Serstakliga tá tað eru fólk við myndugleika, ið kunnu øsa eina »hysteri-bylgju« fram, soleiðis at tað knappliga gerst eitt fólkakrav at hækka hámarksferðina. Spyrið heldur fakfólkið um ráð, tí tað er jú tað, tey eru til.

Men lat tað vera sligið fast alt fyrri eitt, at eingin grund í verðini er fyrri at hækka hámarksferðina. Fyri tað fyrstu eru teinarnir so stuttir at koyra, soleiðis at so lítið av tíð er at vinna inn, hóast tú setir ferðina upp. Siga vit, at vit t.d. koyra av Eiði til Hoyvíkar (her byrjar tað bygda økið í Havn), so er hetta eitt strekki upp á 49 km. Av hesum munnu í minsta lagi 5 km. (helst væl meir) vera bygt øki ella øki har ein má koyra varliga - altsó 50 km/t. Um vit so koyru 80 km/t á hesum túri millum Eiði og Hoyvík, so hevði hesin túrur tikið 39 min. og høvdu vit istaðin koyrt 90 km/t, so hevði túrurin tikið 35 min. og 20 sek. Altsó hava vit bert spart 3 minuttir og 40 sekund við at økja um ferðina. Moralur: Tann ið gerst

4 min. ov seinur til Havnar, hann má bara fara 4 min. fyrr upp um morgunin.

Men nú veit eg ikki hvussu nógv gesturin í koyribreytini ætlaði at ferðin skuldi økjast - 90, 100 ella 120 km/t. Argumentið hjá honum var, at vegirnir vóru so góðir og breiðir og gott sýni var og líknandi. Men tað fyrsta vit mugu minnst, er at í øðrum londum vísa hagtölini heilt greitt, at seta vit ferðina upp bara við 10 km/t, so hækka talið av ferðsluóðappum munandi og skaðarnir gerast nógv álvarsligari. Vit vita jú at við dupluttari ferð, so leingist bremulongdin 4-dupult. Og eisini mgu vit hava í huga, at hóast vegirnir gerast breiðari og betri, so ganga sansirnir hjá okkum hin vegin. Støri ferðin gerst, torførari er at fylgja við hjá okkum, og sýnsfeltið gerst nógv minni. Ein onnur orsök til ikki at hækka hámarksferðina er, at tey strekki ið hugsast kunnu at verða nóg góð til 90 km/t (ella 100?) eru so ógvuliga stutt; sjálvðan meir enn einar 2 kilometrar - eitt sving kemur, vegin smalkar, ella vit koma inn í bygt øki. Hetta ger so at vit í heilum mugu liggja og hoppa frá 80 upp á 90 og so niður aftur á 90 og so niðuraftur á 80, og síðani niður á 50, og so 80, 90, 80 og 90 o.s.f. Hetta ger at ein verður púra forvurður í hvdinum og ein gloymir hvat hámarksferðin var, og tískil koyrir ein heldur ov skjótt enn ov seint. Og hetta hevði elvt til stóran skaða og stórar sorgarleikir.

Speedometrið

Lesarabrøv

Hvussu fíggjar Tjóðveldið loysinga?

Undir hesi yvirskrift skrivur ein stemmuslúkari hjá sambandsflokkinum drúgva grein í Dimmalætting friggjadagin 20. febr. Greinin er so ússalig úr enda í annan, at tað er syndarligt, at ein lögfrøðingur skal hava latið hana úr hondum. Eg haldi at hon kundi væl verið skrivað av einum skúlabarni. Greinskrivarin, sum er formaður í rættarnevnd lögtingsins, setur eitt rokniþykki upp - ella vit skulu kalla tað eina fíggjarlóg - bert við útreiðslum og ongum inntøkum; hann roknar upp alt tað góða, vit fáa úr Danmørkini, heruppi í ríkisstuðulin; men ikki eitt orð um, hvat danir fáa frá okkum. So skrivur hann um tann almenna sektorin; hvussu stórir og dýrir hann er vorðin. Men veit maðurin ikki, at tað er undir hesum sambandslandsstýrin-

um, at hann er vaksin so óhugnaliga.

Eisini skrivur hann um, at tá vit skulu ráða okkum sjálv, fer fólk at rýma av landinum. Hvat munnu grannalond okkara halda um slíkt tos? Veit hasin maðurin ikki, at tað var undir hesum vælsignaða ríkissambandinum við Danmark, at fólk rýmdu av landinum. Ikki hevur tað verið betri enn so; umframt at danir snýttu okkum fyrri fleiri milliardir krónur. Tað er púra rætt, at nógv fólk rýmdu av landinum - og mistu bæði hús og heim, men tað vóru danir, sum ráddu her tá; og gera tað enn, hóast nógvir føroyingar ikki vita betur enn, at tað eru vit sum ráða sjálv. Væl hava vit eitt, ið kallast heimastýri, hvussu nógv ræði tað hevur, hoyra vit so javnan um úr lögtingi og

heimastýri, t.d. vit gera hetta og hatta, um danir vilja o.s.f.

Í Sosialinum skrivur ein grein, ið hann nevni »Heimastýrislóg/Ríkisfelagsskapurin« og sigur: »Veruleikin er tann, at føroyingar, nógvir, fyrri ikki at siga flestu, livdu á armóðs-støði og fátækrastøði fyrr helvt av hesi öldini. Tað var als ikki nokur sjálvfylgja, at øll fóru mett í song hvørt kvöld í Føroyum tá«.

Nei, tað er víst púra rætt. Soleiðis hava vit havt tað; og verri, alt undir donskum yvirvaldi; samstundis sum danir reypa sær av, hvussu nógvan pening teir lata til onnur lond. Undir seinna heimsbardaga - tá einki fekt frá Danmørkini - spardu føroyingar pening upp, soleiðis at vit áttu fitt av peningi, tá ið bardagin hæsði av.

Istaðin fyrri at ræða fólk við hunguri og halli, um vit ráða sjálvir í okkara egna landi, skuldi rættarnevndarformaðurin farið ein túr til Íslands og ráðfært seg við teir um sjálvstýri. Teir ivadust ikki, tá ið á stóð, og vildu ikki liva av danskari olmu.

Men eg skilji handan mannin væl, hóast alt; tí nú ræður um at fáa so mikil av atkvøddum, at hann kann verða afturvaldur á ting, so hann kann fáa sátt iva og ótta í onkra sál, so var tað vert.

Annars kann sigast um íslendingar, tá teir valdu loysing frá Danmørk, at har vóru so gott sum 100% fyrri at loysa. Eg var har tá, og har hoyrdi ikki um nakran, sum royndi at ræða fólk frá at velja loysing. Tað vóru menn.

Sjálvstýrisfólk

Alt tað besta heldist fyrri spott!

Henda linjan úr vakra sálm-inum, *Gakk tú trygg fram við góðum treysti*, hjá Hans Andriasi Djurhuus rann mær í huga, tá eg lurtadi eftir »Fimmaranum« seinasta mikudag.

Fá eru tey, ið tora at siga alment fram og átala tær ónærsligu sendingar, sum verða sendar í útvarpi og sjónvarpi. Men tey, sum gera tað, verða oftast hildin fyrri gjóldur.

Tað kom týðiliga fram í »Fimmaranum« seinasta mikudag, tá Jógvan á Lakj-

uni ringdi inn og átalaði sendingina »Vingl« hjá Útvarpi Føroya. Gudmundur L. Joensen leyp á ávisar fuglfirðingar og helt teir fyrri gjóldur fyrri at hava roynt at fyrirbyrgt, at tað sum tey mettu vera ósmiligt tilfar bleiv nýtt í skúlanum. Hann gav fólk ta fátan, at fuglfirðingar ikki vildu, at næmingar teirra skuldu fáa frælær úr nøring og AIDS.

Hetta er beinleiðis ósátt, tí eingin hevur nakrantíð verið ímóti at ungdomurin verður upplýstur um hesi so

týðandi viðurskifti. Hesi fólk stríddust í sínari tíð ikki ímóti frálærni, men ímóti moralinum í henni. Frálær-an stríddi ímóti teirra sannføring og ímóti tí, sum Biblían lærir er rætt.

Men tey somu, sum halda seg vera so ógvuliga frí-sinnað, kalla onnur, sum hava eina aðra meining enn tey sjálv, fyrri nalvaskoðarar - vorðið sum frísinnað.

Tað, sum Jógvan á Lakj-uni segði, tá hann ringdi inn til »Fimmaran« mikudagin var sum oyst úr minum

hjarta og mongum øðrum við mær. Til Trónd Djurhuus sjónvarpsstjóra og Jógvan Jaspersen útvarpsstjóra havi eg hesa viðmerking: Tykkum báðum er lítið ógvuliga nógv upp í hendur, og tey ár tit umsita hesa uppgávu, verða tit við til at draga samfelagið upp á eitt hægr, ella niður á eitt lægri moralskt støði.

»Hýs í hjarta tínum bert tí góða« syngur Hans Andrias Djurhuus víðari.

Rúna Sivertsen

Áheitan á Kristian Magnussen, landsstýrisman

Í sambandi við at talan er um at longja barnsburðarfarloyst við einum ári, má eg koma við hesi bøn.

Sjálvi eri eg í barnsburðarfarloyst, og mítt størsta ynski er at fáa longri tíð heima hjá lítlu dóttir míni.

Frá heilsusystur fær ein at vita, at best er um tú gevur barni tínum bróst í minsta lagi 6 mdr., men farloystið er bert 24 vikur, t.v.s. til barnið er 5 1/2 mdr. gamalt. Tí verði eg noydd til at fáa dóttur mína at eta vanliga føði longu tá hon er 4 1/2 mdr. gomul. Longu har noyddist eg at gera nakað, sum ikki er best fyri barnið. Eg vildi helst givið henni bestu byrjanina upp á lívið sum eg kann.

Eg veit væl, at farloystið er nógv longri í dag enn hon var fyrr, men eitt 5

1/2 mdr. gamalt barn er alt ov lítið at lata út til onnur at passa. Smá børn, ið verða passað út, eru alt ov ofta sjúk. Møguleikin at verða smittaður er jú størri.

Dóttur mín er bróstabarn. Hon tekur hvørki stutta ella fløsku, og er nakað ung til at geva av koppi. Og tað er eisini ógvuliga ringt yvirhøvar at fáa nakran at ansa eftir henni.

Eg havi spurt á arbeiðs-plássinum um longri tíð heima, um tað so skuldi verið uttan løn, men fekk at vita, at farloystið er bert 24 vikur, og at tað er prisurin fyrri at hava arbeiði. Eg havi eitt »gott« arbeiði og út-búgving.

Tað er so galið, at eg eri líka við at siga arbeiðið frá mær, fyrri at kunna vera heima hjá barninum nakrar

mánaðir afturat. Men dótturin hevur ikki bara brúk fyrri kærleika og umsorgan, men eisini ókonomiskum tryggleika.

Fyri stutt síðani keyptu vit hús og sæð ókonomiskt má eg arbeiða, men tað hevði gjørt allan munin, um eg slapp at vera heima hjá dótturini, til hon dugdi at eta og drekka. Hineving kostar tað bæði landi og kommunu at hava eitt barn í kommunalari dagrøkt ella vøggustovu. Tað kann ikki vera rætt, at man skal koma í eitt sovorðið dilemma í Føroyum í dag.

Eg veit væl, at tað eru mammur, sum gleða seg at koma til arbeiðis aftur, tá farloystið er liðugt. Og tað er eisini í lagi men gev hinum mammunum ella pápunum møguleikan at vera

heima hjá pinkubarninum eina tíð afturat, um tey vilja tað. Gott nokk er tað leingi at vera burtur frá arbeiðinum í 1 1/2 ár, og nógv kann broytast arbeiðsliga. Men er barnið og tórurin hjá tí ikki tað týðningarmesta? Tað er bara ein stutt tíð. Barnið verður aldri aftur so lítið.

Hjálp mær og øðrum mammum/pápunum, sum eisini hava arbeiði, at vera pinkubarninum tað besta vit kunnu geva tí fyrstu mánadurnar av lívi sínum. Uttan at vera noydd til at siga arbeiðið frá sær og harvið koma sær í ókonomiskt óføri.

Takk fyrri.

Eitt hjartasuff frá einari mammu